

H. J.
BORNE MISZA

NE MĚ
PREŽIVANIE I.

VEČNÁ LOŽ

H. J.
BORNE MISZA

ME MĚ
PREŽÍVÁNÍ I.

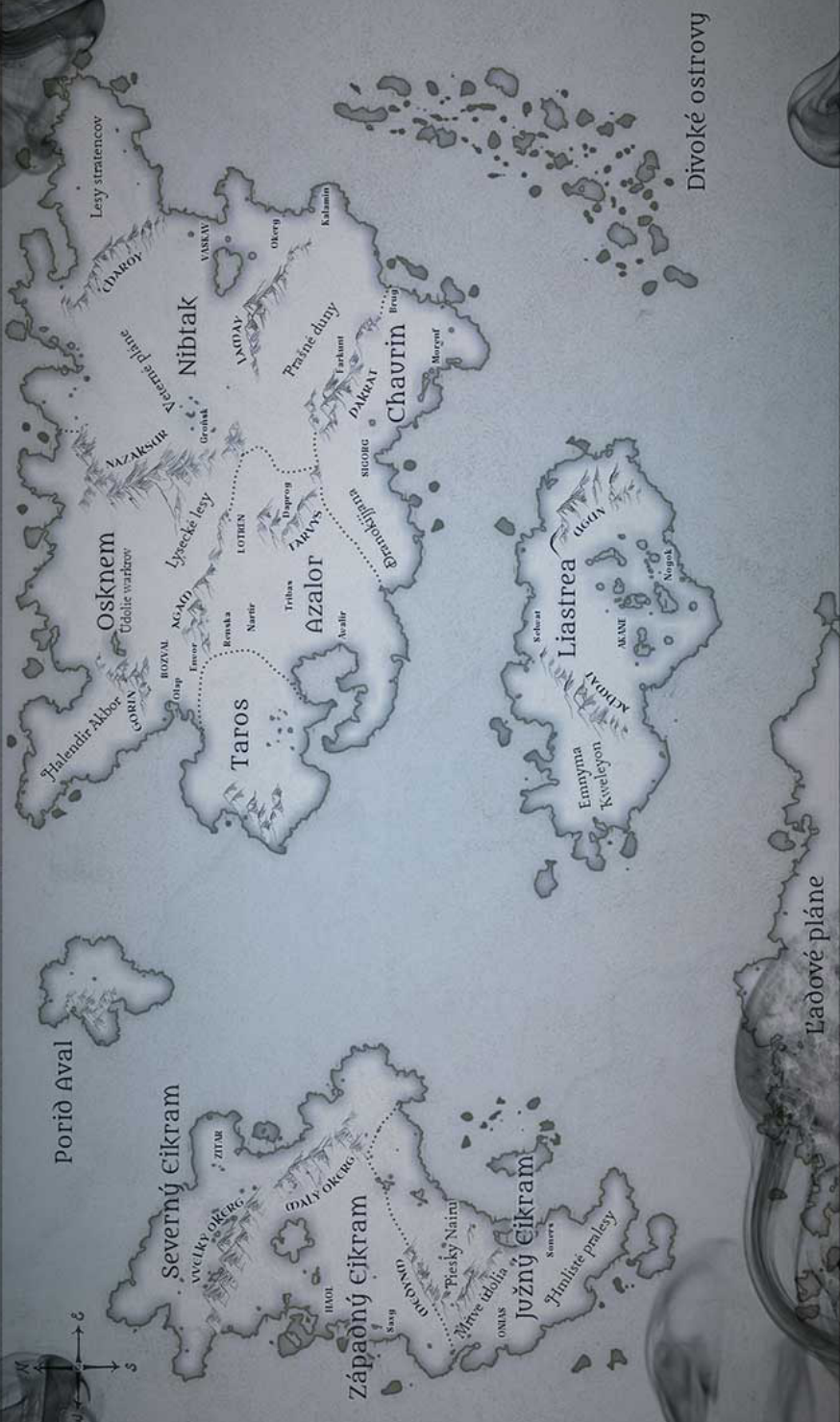
VEČNÁ LOŽ

Autor: © H. J. Bornemisza
Korektor: Mgr. Lenka Mondočková
Obálka: © Zuzi Maat
Ilustrácie: © H. J. Bornemisza
Rok vydania: 2021

Všetky práva vyhradené. Nijaká časť tejto knihy nesmie byť reprodukováná, uchovávaná v rešeršných systémoch alebo prenášaná akýmkoľvek spôsobom vrátane elektronického, mechanického, fotografického či iného záznamu bez predchádzajúceho písomného súhlasu autora.

ISBN: 978-80-570-3658-6

www.hjbornemisza.sk
www.facebook.com/h.j.bornemisza
www.instagram.com/h.j.bornemisza

Porid Aval

severný čikram

Západný čikram

južný čikram

Ladové pláne

Divoké ostrovy

Lesy stratenov

Vazakur

Osknem

Nibtak

Taros

Azalor

Chavim

Liastrea

VVEIKP OKORG

ZITAM

DALY OKORG

IVUO

ONAND

Piesky Nairu

Thrye dolina

ONIAS

Sumer

Himlne pralej

Tidale varhove

ACAD

Emor

Enaka

Narir

Tribax

Dapong

Lakvys

Avallir

Lyscecké lesy

LOTBEN

emliskpuzac

SUDORG

D'Alkapat

Tasakum

brun

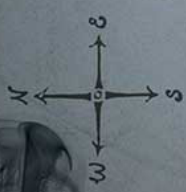
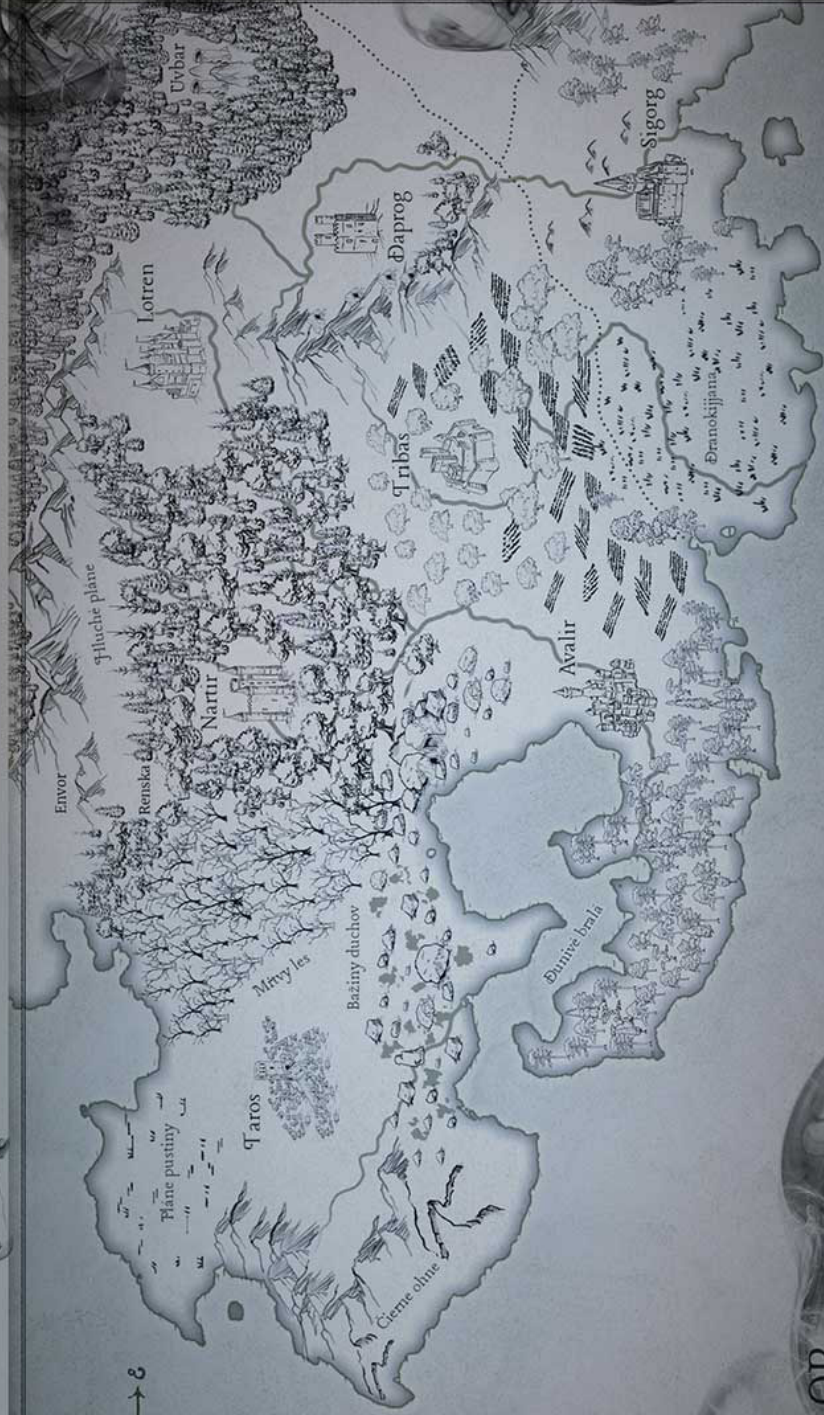
Morgof

Koban

Aksat

Nogak

AZALOR

*Tak veľmi sa staráme o veci, ktoré nie sú dôležité,
a tak málo o tie, na ktorých skutočne záleží.*

S nevôľou som spomínal na Soran a naše rozlúčenie. Netušiac, že čakám len na to, kedy zaspí, civela na papier, kam som jej napísal niektoré z mojich skrýš. To som nevedel, že jej potrvá do noci, kým sa ich naučí naspamäť. Stálo ma všetko sebaovládanie, aby som predstieral spánok a vyhol sa jej roztrpčenému úsmevu a márnym pokusom o dojemnú rozlúčku. Nikdy som tú tortúru lúčenia nemusel podstupovať a tú noc som bol za to naozaj rád. Počkal som, kým zaspala, a opustil stohy slamy a sena, na ktorých sme ležali v humne uprostred zasnežených polí.

Najbližšie týždne svojho života som vyplnil hľadaním čarodejníka menom Rutherford. Nebolo mi po vôli, že jeho ďalší osud sa spájal s krvnou prísahou, ktorú som mal ukrytú pod cípmi tmavého plášťa. Bola to mocná zbraň, z ktorej by sa každý normálny jedinec tešil. Ale ja som dobre vedel, aké je to nemať na výber a žiť v područí cudzích rozhodnutí. Na druhej strane do tejto šlamastiky sa dostal sám, čo z neho robilo väčšieho idiota, než som bol kedy ja.

Hoci som ho v Eclese nenašiel, dozvedel som sa dosť na to, aby som ho nájsť ani nechcel. Všetko, čo mi miestni prezradili – zo zásady, nie nezištne –, by sa dalo zhrnúť do jednej ucelenej predstavy. Povahu čarodejníka zväčša vykreslili rôznymi obmenami vyjadrenia: *chorý zmrď, boďaj by zdochol aj s jeho dlhými prstami napchatými do krku, z ktorého by mu vyteklo všetko víno, za ktoré nezaplátil*. Najistejšie a, žiaľ, aj najdôveryhodnejšie správy o jeho pohybe ponúkali krčmy a hostince. Chodiac od jedného k druhému som sa zanedlho ocitol v malej dedine Bolca, usadený oproti brunátnemu päťdesiatnikovi s pupkom, ktorý mu pretekal cez okraj mastnotou prežraných nohavíc.

„Grrrr,“ odgrgol si, až mu z úst vyleteli sliny, ktoré si otrel chrbtom mäsitej dlane. Znovu si prerátal mince v ľavej ruke a spokojne sa usmial.

„Poznám ho. Toho chlapíka, čo hľadáš. Vypil tu dva sudy vína a tri rozbil naliaty ako starý cap. Chumaj sprostý! A potom sa vyparil.“

Naklonil sa bližšie ku mne a šeptom dodal: „Ozaj sa vyparil, hoc mi to nikto neverí. Ale ja som toho večera nevydrúľal viac ako štyri džbánky piva.“

S vážnou tvárou sa oprel o stenu a pozeral na mňa, čakajúc, že mu dám za pravdu.

„Jeho dlh som ti splatil, tak hovor, čo vieš.“

„Pravda, pravda.“

Spokojne sa potľapkal po kabáte, kam si ukryl mince.

„Prišiel na začiatku zimy. Na deň osláv mlčania mŕtvych. Všimol som si ho tuná už po tretí rok. Dožral sa, obgrcal chodníky, oštal chalupy a svoju púť zakončil pri starom hrobe, čo je pod gaštanom. Počul som báchoriky, že je tam pochovaná akási striga, ktorú chodí oplakávať, a on že je tiež strigôň.“

Odpil si poriadny dúšok mútneho piva a pozrel na mňa. Bolo mu jasné, že takýmto rozprávkam neverím a dal sa do vysvetľovania.

„Nuž ale tak to chodí na takýchto lazoch. Ľudia si všeličo vymyslia, aby sa po večeroch zabavili. Moja stará mať, nech je jej zem ľahká, bola vedma. O všeckom vedela a o žiadnom strigôňovi neprevravela ani slovka. Vraj je tam pochované krásne dievča, čo zomrelo na mor junákovi v náručí. A každý, kto trpí nešťastnou láskou, chodí sa na ten hrob vyplakávať.“

Znovu na mňa pozrel, netušiac, že táto báchorika je ešte väčšia hlúposť než tá prvá.

„No ale ja neverím ani tomu! Nemyslíte si, že som dajaký

idiot! Nepadol som na hlavu ani ma krava do nej nekopla ako poniektorých v dedine. Nie. Bol to len ožran, čo tadiaľto prešiel, tak ako aj po minulé roky. Lebo každý z nás má svoju púť. Robiť musí, aby mal čo žrať a za čo žiť. Bude to dajaký obchodník, čo sa mu nedarí. Lebo handry mal honosné, ale ošumelé, nezaopatrené ženskou rukou.“

„A ďalej? Vrav, čo vieš, lebo nič z toho nestálo za desať tribaských puncí,“ veľavravne som si odhrnul plášť a ruku položil na hlavicu meča.

„Nie, nie, pane,“ dvihol ruky vedľa hlavy, akoby sa na bojisku vzdával nepriateľovi, „ja nie som žiadny oplan, zlodej ani chvastúň. Ozaj viem, kde je. Vo väznici. Tuto neďaleko v Užbarci. Ožratý natiahol tamojšiemu správcovi, ale až potom, ako ho obral v kartách a vyvával v sene jeho ženu. Viete, ako to myslím, rozťahol jej nohy a ona vraj radostne kvičala na celé mesto, že jej chlap to tak dobre nevie!“

Rehotal sa z celého hrdla a z úst plných skazených zubov do všetkých strán lietali sliny. „Všetci o tom hovoria! Takú hanbu mu veru ešte nikdá nikdo neporobil. A to jeho ženu vyvával v sene už kde kto. Nepotrvá dlho a odvisne alebo ho napichnú na kôl. Alebo mu odrežú vajcia aj s vtákom. Celá dedina sa chystá pozrieť na to divadlo. Už sa handrkujú, kto zostane doma, nešťastník, statky zaopatriť.“

„Kedy bude poprava?“

„O dva dni. Tak vraveli páni strážci z väznice. Dobre to viem, lebo jeden z nich si zobral za ženu moju sestru a on by ma neokabátil. Na môj dušu, takúto zábavu sme tu už dlho nemali.“

Užbarec bolo malé mesto vzdialené sotva deň cesty od Bolce. Pre ľudí. Pre mňa to znamenalo, že ak vyrazím

po zotmení, budem tam prv, než stráže zaľahnú. Ťažko mi bolo súdiť, kto v tej väznici vlastne hnieje. Čarodejník by sa odtiaľ poľahky dostal, ale hlavne by sa nikdy nechal zatvoriť. *Hoci...* Pri Rutherfordovi bolo tých „hoci“ na môj vkus akosi priveľa. A tak som, skôr než na zvonici v Užbarci odbila polnoc, stál po členky v blate plnom výkalov, ktoré tam z drevených vedier vylieval ožratý dozorca. Očividne dnes prehral v stávke s ostatnými, lebo kým s nakrčeným nosom vylieval honosný obsah, ďalší dvaja stáli opretí o vráta a hlasno ho povzbudzovali.

„Tak čo, Joštín? Dobre je? Pozdáva sa ti tvoja robota? Teraz si mocný chlapisko. Taký, čo strach vzbudzuje! Ej, o tomto sa budú šíriť chýry až do Lotrenu, že Joštín Mocný dva kýble sračiek naraz vynesie!“

Otočili sa na päte a zaliezli naspäť do vyhriatej drevenice.

„Anciáša vášho! Šak dočkajte! Príde aj na vás rad a potom sa budem smiať ja,“ zakričal za nimi Joštín, šmýkajúc sa doľapkať k domcu a tresol za sebou dvermi.

Vyzbrojení boli chatrne. Nemali prilbice ani krúžkovú košeľu. Ak aj nejakú vlastnili, zostala uložená kdesi v truhlici, aby ich neťažila. Honosne však nosili mestský erb, dve prepelice v lete, zobrazený na štítoch, ktoré pokojne odpočívali na zemi pri dverách. Toľko k ostrahe. Na druhej strane Užbarec mal sotva tristo obyvateľov. Všetci sa poznali a navzájom si boli rodina, čo sa začalo prejavovať na pokrivených sánkach a očiach, ktoré sa nepozerali tým istým smerom.

Cez špinavé okienko som nazrel do malej miestnosti, kde v ohnisku horelo pár brvien. Joštín, vysoký mladík so širokými ramenami a tupým pohľadom, sedel za stolom a pozorne si prezeral karty v ruke. Naproti nemu sa krčil starší dozorca s výrazom chamtivca a vedľa neho sedel

muž v strednom veku, ktorého vlasy farbou pripomínali ošatú slamu. Za chrbtami im civel tmavý priechod do ďalšej miestnosti. K tej s väzňami – aspoň tak som sa domnieval. A domnienky to boli chatrné. Nuž ale nebolo prečo otáľať, a tak som slušne zaklopal.

„Šľak aby ťa trafil, kto otravuje?“ odsunul sa od stola Joštín. Uistil som sa, že ma nemôžu vidieť a počkal na okraji dverí. Joštín vyšiel von a zmätene sa rozhliadal okolo seba, zatiaľ čo ja som sa prešmykol do smradu väznice.

„Há? Tak srandu si budú robiť! Šak dočkajte aj s vašimi materami! Svine malé zasraté,“ zanadával Joštín a znovu tresol dverami, ktorým hrozil rýchly skon.

Viac som si strážcov nevšimal a vybral sa do útrob drevenice, ktorá mala najlepšie dni už za sebou. Vošiel som do tmavého priechodu, za ktorým ma nečakalo nič než pár polien mokrého dreva a sklápacie dvere na zemi. *Takže v podzemí*, pomyslel som si. *Majú tých väzňov uskladnených ako zemiaky v pivnici.* Opatrne som nadvihol drevený poklop, napriek tomu zhrdzavené pánty slabo zaškrípali.

„Chlapi, nezdalo sa vám čosi?“ začul som Joštínov hlas z vedľajšej miestnosti.

„Ba! Zdá sa mi, že smrdíš viac než inokedy. Hraj,“ odvrkol Majster šľanka a tresol čímsi po stole.

Mohol som ich poľahky umlčať. Zlomiť im väzy. Odseknúť im hlavy, podrezať ich ako jahňatá. Nemali by šancu, ani hláska by nestihli vydať. Ale život ma naučil, že je lepšie na seba neupozorňovať. A tri mŕtvolky neboli až také nenápadné, ako by sa na prvý pohľad mohlo zdať.

Do podzemia viedli zhnité schody potiahnuté vlhkým slizom a plesňou. Ako prvý ma ovanul smrad zatuchliny, cez ktorý sa mi k očiam predieralo mihotavé svetlo z dvoch takmer vyhorených sviec. Rýchlo som zoskočil do podzemia a rozhliadol sa vôkol seba. Žiadne ďalšie

stráže, len dve cely natlačené na ľavú stranu a mreže prežraté hrdzou. Zatiaľ čo v prvej bolo ticho, z druhej ku mne doliehal tichý nárek.

„Nebudem ti to viac opakovať, ty chumaj. Trp potichu, nie som povinný počúvať tvoje stonanie. Onedlho idem na popravu, musím sa na to vyspať,“ zavrčal hlas z prvej cely a vzápätí nastalo až zázračné ticho. Väzeň v prvej cele ležal natiiahnutý na chrbte, ruky pod hlavou, nohy prekrížené, akoby sa vyvaľoval na lúke plnej kvetov v najkrajší letný deň. Oči mal zatvorené a spokojne sa usmieval. Trvalo mu tri nádychy a výdychy, kým sa mi prihovril.

„Tak ťa teda poslali. Čakal som, kedy sa niekto z vás ukáže.“

Pozeral som na telo päťdesiatnika v dobrej kondícii, odeté do modrého hodvábu pokrytého flakmi starých zvratkov a špiny, ktorej pôvod som nechcel ani hádať. Hoci som sa obával odpovede, predsa som sa opýtal.

„Rutherford?“

Čarodejník sa razom ocitol pri mrežiach, spoza ktorých na mňa pozerali jeho sivé oči so zlatým okrajom. Vlasý aj strnisko mu pretkali pavučiny veku.

„Vo svojej plnej kráse.“

Vyceril na mňa až neprirodzene žiarivý úsmev, v ktorom sa blyšťali zlaté očné zuby.

„Prečo si tu zostal?“

To bola jediná rozumná otázka, ktorá mi v tej chvíli napadla.

„Prečo, prečo? To je otázka, vážení,“ rozpriahol ruky do strán, akoby vystupoval pred obecenstvom. „Čakal som na vás. Vedel som, že si po mňa prídete.“

„My?“ Pozorujúc čarodejníka pred sebou som dospel k poznaniu, ktoré by som si predtým nikdy nepripustil. Vyzeralo to totiž tak, že Soran bola tou rozumnejšou